

Naše kráva Bětka

Dnešní městské děti nemají nejmenších potuch o krásách přírody a sevřené do panelákové šedi nenávratně ničí své zdraví takovými věcmi jako je smog, jedy z chemiček či španělská zelenina. Moji rodiče, děti venkova, které práce zahнала do panelových ubikací na okraj krajského města, si tím byli alespoň jisti. Otec proto jednoho dne učinil rozhodnutí hodné hlavy rodiny. „Je třeba v dětech pěstovat lásku k přírodě. Od zítřka budeme chovat krávu!“ Maminka se snažila odporovat upozorněním, že do 2+1 bez sklepa, kde kromě mých rodičů a mne žije pět mých mladších sourozenců, není tur domácí nevhodnějším mazlíčkem, ale otec si stál za svým. Neoblomily ho ani návrhy na kompromis v podobě ovcí, koz ani zvláště vychytralý maminčin tah s hejnem holubů. Naopak během lkaní své manželky se v něm objevil talent, který během deseti let, po které navštěvoval základní devítiletou školu, neobjevil žádný z pedagogů. Otcí totiž došlo, že kráva dá denně více mléka, než naše rodina může spotřebovat a letným vynásobením denní mléčné litráže běžnou cenou bílé tekutiny zjistil, že od zítřka se nebude muset chodit opírat o krumpáč do práce. Maminka ukončila svoje snahy pláčem a plakala usedavě až do zítřejšího odpoledne, kdy otec na řemeni dotáhl krávu a kdy začala plakat ještě usedavěji.

„Maminko, tohle je Bětka“, řekl otec a ukazoval na červenostrakatý kus skotu, který začal doplňovat svůj krmný deficit fialkami na okně. Matka omdlela. Za moment ji otec probral řka: „Maminko, vím, že nejsi nakloněna mým snahám vzbudit chovatelskou vášeň v našich dětech, ale uvidíš, že si Bětku zamiluješ.“ Pak vzal do ruky papír, tužku a pro jistotu i kalkulačku a chvilku matce něco šeptal. Nevím, jak to dokázal, ale vskutku se uklidnila. „Teď běž přestěhovat děti do obývací ložnice, ať máme kam dát to naše telátko. Ode dneška bude mít k sobě naše rodina blíž,“ řekl sebevědomě otec, „já musím ještě něco zařídit venku,“ a vyrazil do padající tmy.

Od druhého dne se začaly plnit otcovy představy. Celá rodina k Bětce přilnula a i my děti jsme přes prvotní problémy díky všudypřítomným bakteriím, nejen díky čerstvému mléku, zvýšily svou obranyschopnost do nevídaných rozměrů, takže díky nám nemusela škola v říjnu vyhlásit chřipkové prázdniny, protože nás šest přece jen do školy, narozdíl od zbývajících tří set dětí, chodilo. Vyučování sice musel vést školník Kučera, protože celý pedagogický sbor ležel, stejně jako žáci, v postelích s horečkami, ale čest školy byla zachráněna. I otcův neškolený ekonomický cit se ukázal býti správným. Dvacet litrů čerstvého mléka každý den zmizelo v bandaskách cizích lidí, kteří navštívili náš rolnický byt. Na rozloučenou každému pak otec neopomněl připomenout, že se jedná o nevšední kvalitu, mléko přímo od zdroje, zaručeně přírodní, žádná obarvená voda z krabice či prohodil nějaké další heslo, za něž by se nemusely stydět ani podstatně renomovanější mlékárenské firmy.

Pouze soused Vejvara neměl pro otcovu živnost pochopení. Zvláště poté, co se na stropě v jeho obývacím pokoji objevilo a postupem času stále zvětšovalo žluté venkovem vonící kolo. Brzo zabušila jeho ruka na naše dveře: „Makyto,“ zakřičel na otce, „co ten žlutej flek u nás na stropě? A co ti sem furt leze tolik lidí?“ Vychrlil ze sebe obě věci, které ho zrovna tížily. Otec však neztratil duchapřítomnost a ještě přes zavřené dveře ho odpálkoval: „U vás je to taky? Nám na stropě začala růst vzácná žlutá plíseň, která léčí snad všechny nemoci. Ty lidi si sem pro to chodí a platěj mi neuvěřitelný peníze. Máš štěstí, že ti to roste taky.“ Naivního Vejvaru odpověď uspokojila. Otočil se na patě a už na schodech začal počítat. Doma se mu však z napočítaných cifer a bakterií, které na něj přes naše dveře naskákaly a na které, narozdíl od nás, nebyl navyknut, udělalo špatně. Uvědomil si

však, že má na stropě všelék a jal se ho olizovat. Za slabou hodinku ho pak záchranka odvážela do nemocnice. Paní Vejvarová, bohužel pro nás, postrádala manželovu naivitu. Dala si dohromady dvě a dvě a nazítří ráno kamsi zatelefonovala.

Za pár dní od tohoto incidentu stál v našich dveřích menší mužík v obleku s červenou kravatou. Místo bandasky měl v ruce aktovku a otci se proto od první chvíle nelíbil. „Dneska už mlíko nemáme, musíte přijít zejtra,“ pozdravil ho otec a chtěl zabouchnout dveře. Mužík však stačil mezi dveře strčit nohu. „Já tu nejsem pro mléko, ale jsem rád, že jsem tu podle všeho správně. Jsem z finančního úřadu a rád bych si prohlédl vaše účetnictví.“ Otec pochopil, že přichází problémy, ale nedal na sobě nic znát. Pustil mužíka dovnitř, otevřel dveře do další místnosti a pravil: „Celé moje účetnictví je zde.“ A ukázal na čerstvě podojenou Bětku, kterou zjevně návštěva po šichtě nepotěšila. Když si pak všimla rudé kravaty, probudily se v ní španělské geny a začalo rodeo. Mužík z finančního úřadu vyběhl dveřmi jako první, Bětko hned za ním. Od té doby jsme ani jednoho už nikdy neviděli. Pan Vejvara se po týdnu vrátil z nemocnice domů, přetřel žlutou skvrnu na stropě barvou a otec se opět chodí opírat nad výkopy o krumpáč. Pouze iniciativa nás dětí pořídít si akvárium se u rodičů nesetkala s pražádným pochopením.